

RATNI ZLOČINI POČINJENI NA PODRUČJU BUČJA

Zbog kaznenih djela ratnih zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (dalje u tekstu: OKZRH) te kaznenih djela ratnih zločina protiv ratnih zarobljenika iz članka 122. OKZRH počinjenih na području Bučja i u logoru Bučje, vođeno je više kaznenih postupaka pokrenutih po optužnicama Županijskog državnog odvjetništva u Požegi te je više osoba i osuđeno, a kod Županijskog državnog odvjetništva u Bjelovaru trenutno je prekinuta istraga zbog tih kaznenih djela protiv 12 okrivljenika zbog njihove nedostupnosti.

Županijsko državno odvjetništvo u Bjelovaru odredilo je prekid istrage zbog kaznenih djela ratnih zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. OKZRH u odnosu na 12 okrivljenika zbog njihove trenutne nedostupnosti.

Naime, postoji osnovana sumnja da su okrivljenici, od kolovoza mjeseca 1991. godine do 14. prosinca 1991., kao pripadnici oružanih postrojbi kojima je za cilj bilo rušenje poretka Republike Hrvatske i stvaranje tzv. "Velike Srbije", postupali suprotno odredbama ratnog i humanitarnog prava, jer da su, kao čuvari u logoru Bučje, civile protupravno lišavali slobode te ih nezakonito držali zatvorene radi razmjene, teško im narušavali zdravlje tako što su ih batinali, ranjavali, izgladnjivali te ih zastrašivali ubojstvima njih samih kao i njihovih obitelji, tjerali ih na prinudne radove, pri čemu su u tom logoru usmrćena 24 civila dok je 5 pripadnika Ministarstva unutarnjih poslova Republike Hrvatske, Policijske postaje Daruvar, odvedeno u nepoznatom pravcu te su usmrćeni na za sada nepoznatom mjestu.

Županijsko državno odvjetništvo u Požegi podiglo je 26. srpnja 1999. optužnicu protiv R.A. zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. OKZRH te je Županijski sud u Požegi 7. ožujka 2003. donio presudu kojom ga je proglasio krivim i izrekao mu je kaznu zatvora u trajanju od 4 godine i 9 mjeseci. Tijekom žalbenog postupka pred Vrhovnim sudom Republike Hrvatske, okrivljenik je preminuo te je 7. rujna 2003. kazneni postupak protiv njega obustavljen.

Prvostupanjskom presudom bio je proglašen krivim što je od kolovoza do prosinca 1991. godine, na području Pakraca, pridruživši se paravojnim formacijama koje su imale za cilj na području Republike Hrvatske uspostaviti teritorij tzv. "Velike Srbije", obavljao dužnost čuvara u logoru Bučje, kojeg su iste jedinice formirale kako bi u istom suprotno odredbama međunarodnog ratnog i humanitarnog prava zlostavljali civile i ratne zarobljenike koji nisu bili srpske nacionalnosti. Tako je, između zatočenih civila, polovicom listopada 1991. godine fizički i psihički maltretirao jednog zatočenog civila dovedenog iz Omanovca, izveo ga iz logora, znajući da je prethodno pretučen do krvi i potpuno fizički iscrpljen te ga je tjerao da nosi posude s izmetom u poljski wc, a kad je ovaj, zbog iznemoglosti, sve ispustio prije nego li je stigao do wc-a, tukao ga kundakom puške, a potom, tijekom istog razdoblja, zlostavljao još jednog zatočenog civila udarajući ga kundakom puške i čizmama.

Županijsko državno odvjetništvo u Požegi podiglo je 13. studenog 1995. optužnicu protiv V.K. zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz članka 122. OKZRH te je Županijski sud u Požegi 4. ožujka 1996. donio presudu kojom

ga je proglasio krivim, izrekavši mu kaznu zatvora u trajanju od 14 godina. Isto državno odvjetništvo podiglo je 2. travnja 1996. protiv njega još jednu optužnicu zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. OKZRH te je Županijski sud u Požegi 27. siječnja 1997. donio presudu kojom ga je proglasio krivim i izrekao mu jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 20 godina, koje presude je potvrdio Vrhovni sud Republike Hrvatske 30. listopada 1997.

Osuđen je što je 4. svibnja 1993., na tada privremeno okupiranom području općine Pakrac, kao pripadnik tzv. jedinice TO Pakrac SAO Krajine, zajedno s drugim pripadnicima iste postrojbe, u blizini crte razgraničenja uhitio jednog pripadnika hrvatskih oružanih snaga te ga, suprotno pravilima međunarodnog ratnog i humanitarnog prava, usmrtio ispalivši u njega veći broj hitaca iz automatske puške, a potom uz pomoć drugih osoba njegovo tijelo bacio u bunar u naselju Vinogradi u Pakracu. Također je osuđen što je 21. kolovoza 1991. kao pripadnik tzv. Milicije Teritorijalne obrane Pakrac, u improviziranom zatvoru na Grđevici, suprotno pravilima međunarodnog ratnog i humanitarnog prava, fizički zlostavljao jednog zatočenog civila, udarajući ga rukama po cijelom tijelu, a zatim ga po zapešću desne ruke zarezao, govoreći da želi vidjeti ima li plavu krv. Također je proglašen krivim što je 31. kolovoza 1991. u logoru Bučje jednog zatočenog civila tukao zajedno s drugim pripadnicima postrojbe i to telefonskim kabelom, a nakon tri dana ga žiletom zarezao po testisima kako bi od njega iznudio nekakva priznanja. Istog je dana još jednog zatočenika fizički zlostavljao, a polovicom rujna 1991. godine, iz prostorije u kojoj su bili zatočeni civili, izveo jednog civila te ga s drugima tukao, pri čemu su mu ruke zatezane u stolarskom škripcu i ubrizgana mu je injekcija nepoznatog sadržaja pa je od zadobivenih ozljeda taj civil uskoro i preminuo, a njegovo su tijelo zakopali na neutvrđenom mjestu.

Županijsko državno odvjetništvo u Požegi podiglo je 16. listopada 1995. optužnicu protiv G.P. i Z.P. zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. OKZRH te protiv P.V. zbog kaznenog djela protupravnog lišenja slobode iz članka 46. Krivičnog zakona Republike Hrvatske. Županijski sud u Požegi donio je 22. studenog 1995. presudu kojom ih je proglasio krivima te G.P. i Z.P. izrekao kazne zatvora u trajanju od po 3 godine, a P.V. 2 godine zatvora. U odnosu na okrivljenike Z.P. i G.P., Vrhovni je sud Republike Hrvatske potvrdio presudu 6. svibnja 1999., dok je u odnosu na P.V. 3. listopada 2008. Županijski sud u Požegi obustavio kazneni postupak.

Okrivljenici G.P. i Z.P. osuđeni su što su u kolovozu 1991. godine, priključivši se oružanoj pobuni dijela stanovništva koja je imala za cilj rušenje poretka Republike Hrvatske, kao pripadnici pobunjeničkih postrojbi, postupajući po naređenju svojih zapovjednika, a suprotno odredbama međunarodnog ratnog i humanitarnog prava, dana 12. kolovoza 1993. kod mjesta Roždanik na području Novske, uhitili dvojicu civila i kao taoce ih držali kako bi im poslužili za puštanje zarobljenika - pripadnika njihovih postrojbi.

Županijsko državno odvjetništvo u Požegi podiglo je 13. rujna 1995. optužnicu protiv P.S. zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. OKZRH te je Županijski sud u Požegi 30. siječnja 1996. donio presudu kojom ga je

proglasio krivim i osudio na kaznu zatvora u trajanju od 6 godina. Presuda je potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 3. svibnja 1996.

Osuđen je što je 7. rujna 1991. u Pakračkim Vinogradima, kao pripadnik naoružane pobunjeničke grupe, suprotno odredbama međunarodnog ratnog i humanitarnog prava, zajedno s drugim osobama, pod prijetnjom oružjem, sudjelovao u neosnovanom uhićenju 6 civila, kojima je naređeno da vlastitom odjećom sebi povežu oči, nakon čega su odvedeni u selo Kraguj, a odatle u logor Bučje, pri čemu su cijelim putem udarani kundacima pušaka rukama i nogama po tijelu te su bili zatvoreni u logoru Bučje sve do 16. siječnja 1992. kad su razmijenjeni.

Županijsko državno odvjetništvo u Požegi podiglo je 14. rujna 1995. optužnicu protiv M.S. zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz članka 120. OKZRH te je Županijski sud u Požegi 13. listopada 1995. donio presudu kojom ga je proglasio krivim i izrekao mu kaznu zatvora u trajanju od 10 godina, koja presuda je potvrđena presudom Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 16. travnja 1996.

Osuđen je što je od 19. kolovoza 1991. do 14. prosinca 1991., priključivši se paravojsnim formacijama koje su imale za cilj rušenje poretka Republike Hrvatske te stvaranje tzv. "Velike Srbije", postupao suprotno odredbama međunarodnog ratnog i humanitarnog prava na način da je, kao stražar u logoru Bučje, u koji su protuzakonito dovođene i zatvarane osobe hrvatske nacionalnosti, i sam sudjelovao u zastrašivanju i nezakonitom dovođenju zatočenika, tukao ih električnim kablovima, izgladnjivao ih te odvodio grupe zatočenika na prisilne radove oko mjesta Bučje.